

Hoofdstuk 101

Lieve kleinkinderen,

*Vroeger op de lagere school moest ik het psalmversje 122 uit mijn hoofd leren.
De woorden zijn:*

*Jeruzalem, dat ik bemin,
Wij treden uwe poorten in
Daar staan, o Godsstad, onze voeten.*

Kennen jullie ook het mooie lied:

Jeruzalem, o stad van goud.

Ik weet bijna wel zeker dat jullie allemaal het volgende lied kennen:

Jeroesjalajim Sjel Zahav

*Wat zijn dit mooie teksten en bijzonder mooie melodieën.
Kennen jullie op de hele wereld een stad waarover meer liederen zijn
geschreven dan over Jeruzalem?*

Hoofdstuk 101 - JEROESJALAIM - 2 Samuël 6

Toen David de Filistijnen voorgoed verslagen had en als koning over de twaalf stammen van Israël regeerde, kon hij niet in Hebron blijven wonen. Het was niet goed dat de hoofdstad van Davids rijk zo ver in het zuiden lag en zo echt een stad van Juda was. Hij kende maar één stad in het hele land dat geschikt was om de hoofdstad van zijn rijk te worden. En dat was de stad Jebus, een stad op de grens van Juda met de andere stammen. Bovendien, dat Jebus was niet een sterke stad, maar wel was het van oudsher een heilige stad. In deze stad woonde vroeger Melchizédek die een priester van de Allerhoogste was. Hij had Abraham gezegend, nadat Abraham zijn neef Lot bevrijd had.

En zelfs de heidenen wisten dat Jebus niet zomaar een gewone stad was. Deze stad was een plek waar de goden je dichtbij waren.

En deze stad wilde David de hoofdstad van Israël maken. Een stad van God voor wie hij hier later een tempel wilde bouwen, tenminste als God dat goed vond.

Maar er was één groot probleem: Jebus was nog altijd een stad van de Kanaänieten. Wilde David hier wonen, dan moest hij eerst deze stad veroveren.

Weloverwogen riep hij de mannen uit Juda en ook uit de noordelijke stammen niet op om deze stad in te nemen. Als de stad Jebus veroverd was, zou hij niet bij Juda horen en ook niet bij de andere stammen. *Het moest zijn Davidsstad worden.*

Alleen met zijn eigen klein leger dat altijd bij hem was, trok David op naar de stad Jebus. Zijn neven Joab en Abisai waren erbij en ook al die andere dappere mannen die met David op de vlucht voor koning Saul, door de steppen van het Zuiderland en over de bergen van Juda gezworven hadden.

Het was niet gemakkelijk om een stad als Jebus dat op een berg gebouwd was, in te nemen. De Jebusieten die er woonden, schreeuwden vanaf de muren spottend tegen David en zijn soldaten: ‘Jullie komen hier nooit binnen. Zelfs onze lammen en blinden kunnen onze stad verdedigen!’

Maar Joab en een aantal soldaten kropen door een tunnel van de watertoevoer de stad Jebus binnen. Ze veroverden de stadspoort en zetten de deuren wagenwijd open. Zo namen ze de stad Jebus in. Er werd niet geplunderd. Geen huis werd vernield of in brand gestoken.

Niet lang daarna verhuisde David naar zijn nieuwe hoofdstad. Voor de stad Hebron was dat een zware slag. Zeven jaar lang was het een drukke koningsstad geweest en nu werd het weer een vergeten stadje aan de rand van de dorre steppe.

Koning David was blij met zijn nieuwe hoofdstad. En toen hij in Jebus alles op orde had, wilde hij allereerst de ark van God daar ook hebben. Jebus moest niet alleen het politieke, *maar ook het godsdienstige hart van heel Israël worden.* Maar dan moest de ark van God in deze stad komen. Het hele volk moest dan hier komen om te offeren. De hoofdstad van Davids rijk zou dan ook de stad van Israëls God zijn.

In die tijd stond de ark nog altijd in het huis van Abinadab, in het dorp Baala in Juda. Daar was hij na de ramp bij Beth-Semes heengebracht. Zo lang de Filistijnen in het land de baas waren had niemand de ark naar een andere plaats durven brengen. Maar nu ze weer vrij waren en David koning was, kon het wel. David wilde de ark naar zijn nieuwe hoofdstad brengen. Maar veel mensen vroegen zich af of dat wel kon. De heilige ark naar een plek brengen die kortgeleden nog een heidense stad was, dat kon nooit goed gaan. Daar moest wel een ramp uit voortkomen.

David had hier ook wel aan gedacht. Hij geloofde dat het goed was dat de ark overgebracht zou worden naar de hoofdstad van zijn koninkrijk. Maar dat deed hij het wel heel zorgvuldig en met veel eerbied. Hij liet een nieuwe wagen maken en riep een groot leger van dertigduizend man op om de ark op te halen. Zelf trok hij een witte priestermantel aan.

Heel voorzichtig tilden de priesters de heilige kist op de wagen en Uzza en Achio, de beide zonen van Abinadab liepen elk aan een kant van de wagen om ervoor te zorgen dat er niets mis kon gaan. En dit was volgens David de enige juiste manier, wanneer je de heilige ark van de ene plaats naar de andere plaats bracht. *Je 'verhuisde' de God van Israël, die tussen de gouden engelen op de ark woonde.*

Het was een prachtig gezicht. Voorop liepen de gewapende soldaten en direct daarachter reed de wagen met de ark erop, die getrokken werd door een span ossen. En daarachter liepen koning David en zijn dienaren. Ze speelden voor de Heer op allerlei muziekinstrumenten. Op lieren en harpen, op tamboerijnen en rinkelbellen en cimbalen.

Wat was David blij en dankbaar dat hij dit samen met zijn feestvierend volk mocht doen.

Een aantal jaren geleden was hij nog schaapherder in Bethlehem geweest en nu was hij koning over heel Israël. Maar deze dag wilde hij geen koning zijn. Alle koningseer had hij afgelegd en liep hij als een blij kind, gewoon tussen zijn mensen. Hij kon geen woorden vinden om de Heer te danken. Nu moest hij dansen en springen voor al het goede dat hij gekregen had. En terwijl de sterke ossen de wagen op de weg vol met gaten en kuilen omhoog trokken, huppelde David mee op het ritme van de muziek.

Ze waren al dichtbij Jeruzalem toen de ossen struikelden in een diep gat in de weg. De wagen ging scheef hangen en de ark begon eraf te glijden. Uzza zag het gebeuren en vlug stak hij zijn hand uit en pakte het gouden deksel beet om de ark tegen te houden. Op datzelfde moment dacht hij eraan dat geen mens ooit de ark aan mocht raken. Maar toen was het al te laat. Uzza sloeg tegen de grond en stierf ter plekke.

Uzza sloeg tegen de grond en stierf ter plekke.

In één klap was de heel blijde feeststemming voorbij. De muziek viel stil en niemand durfde meer iets te zeggen, laat staan te zingen. **Een dode!** Maar dan was het dus waar dat de ark onheil aanbracht! De Heer vond het dus niet goed dat zijn heilige ark naar Jebus werd vervoerd. In ieder geval konden ze niet verder. Hier moest tijd overheen gaan, voordat men zou weten wanneer Gods heilige toorn voorbij was.

Natuurlijk kon de ark hier niet aan de kant van de weg blijven staan. Hij moest een huis binnengebracht worden. Maar niemand durfde meer de ark in huis te nemen. Toen gaf koning David een bevel en ze droegen de ark het huis in van Obed-Edom, een Filistijnse soldaat uit zijn leger, die toevallig dichtbij woonde. Als er dan weer een ‘ongeluk’ gebeurde, dan gebeurde dat bij een Filistijn....

Toen koning David drie maanden later onderzoek liet doen, bleek dat Obed-Edom en zijn hele familie, sinds de ark in zijn huis stond, overdadig gezegend werden bij alles wat ze deden.

David werd erg blij toen hij dit hoorde. De ark bracht dus geen onheil, zoals veel mensen dachten. Hij kon met een gerust hart de ark ophalen en naar de tent in zijn stad brengen die hij voor de ark klaar had laten maken.

Weer riep David zijn soldaten bijeen en met elkaar maakten ze alles klaar voor de laatste en heel korte reis. De ark werd niet weer op een nieuwe wagen gezet, maar priesters droegen de ark op hun schouders, net zoals vroeger gebeurde.

Priesters droegen de ark op hun schouders.

En elke keer wanneer de priesters zes stappen gedaan hadden, bleef de hele stoet staan en offerde David een stier en een vetgemeste koe. Deze bijzondere dag was koning David een priester, net zoals lang geleden die andere koning Melchizédek ook was geweest. Een priester koning. En door de smalle straten van de koningsstad hoorde je de blijde muziek van wel duizend trommels.

Koning David danst voor de ark uit.

Uit de huizen kwamen kinderen en keken vol bewondering naar de prachtige optocht. Vrouwen kwamen ook naar buiten en klaptten in hun handen. Alle mensen keken hoe de ark des Heren de stad werd binnengebracht.

Maar er was één vrouw die buiten gekomen, erg geschrokken zo snel mogelijk weer naar binnenging. Dat was Michal, de dochter van Saul, Davids eerste vrouw.

Vanuit een venster zag ze even later hoe haar man, slechts gekleed in een linnen priesterkleed, tussen al het gewone volk stond te dansen en te springen. Was dat nu een koning? Vol minachting keek ze op hem neer. Dit had ze nooit van hem verwacht. Dat hij zo maar, tussen alle mensen in, zijn koningsmantel uit zou trekken en nota bene op straat ging dansen met zijn dienstknechten. Dan was haar vader vroeger in zijn koningskieren wel een andere verschijning geweest!

Vol minachting keek Michal op David neer.

Toen de ark in de tent gebracht was, werden er opnieuw veel offers gebracht en zoals van een priester werd verwacht, zegende ook David het wachtende volk. Tot besluit kregen alle mensen een stuk vlees, brood, gedroogde dadels en rozijnen. Het was een dag geweest om nooit weer te vergeten. *Nu stond de ark des Heren in de Davidsstad, nu woonde God te midden van zijn volk.* Nu de wrede vijand het land was uitgejaagd, nu zouden er jaren van vrede komen. De mensen vonden het mooi dat David hun stad een nieuwe naam gegeven had: niet meer Jebus, maar ‘Vredesstad’. Een mooie naam, maar in hun eigen taal klonk deze naam nog veel mooier. Steeds maar weer noemden de mensen deze naam, die hen als muziek in de oren klonk: *‘Jeroesjalajim’*

Na het feest ging ook koning David naar huis. Deze dag zou hij zijn leven lang niet weer vergeten. Blij ging hij zijn paleis binnen. En wie kwam hem daar tegemoet? Zijn lieve eerste vrouw Michal die hem zijn leven had gered op zijn vlucht voor koning Saul. Blijde gevoelens kreeg hij voor haar. O, als zij samen een baby zouden krijgen? Twee koningsgeslachten verenigd in één zoon! Dat zou geweldig zijn. Maar Sauls dochter kwam haar man tegemoet en overlaadde hem met verwijten. ‘Ben jij een koning? **Schaam je!** Als de eerste de beste dwaas heb jij je vandaag voor de ogen van je slavinnen en dienstknechten ontbloot! Naakt liep je over straat!’

Het was alsof David recht in zijn gezicht een klap kreeg. Weg was zijn mooie droom van een troonopvolger....

Begreep zijn eigen vrouw niet wat hem vandaag zo blij had gemaakt? Een blijdschap die je met geen woorden kunt beschrijven, maar die je alleen nog maar kunt dansen. Begreep ze er dan niets van dat hij zich niet vernederd had voor mensen, maar voor zijn God en Heer?

Kwaad en ook kwetsend zei hij tegen Michal: ‘Dat deed ik voor de Heer, die mij als vorst heeft aangesteld over het volk van de Heer, over heel Israël. De Heer heeft mij verkozen boven je vader en jouw hele familie. En al zou ik mezelf nog meer vernederen, dan nog zou ik in aanzien staan bij de slavinnen over wie jij zo minachtend spreekt.’

Michal zei niets meer. Maar tussen haar en David is het nooit weer goed gekomen. Die eerste liefde in het begin van hun trouwen was voorgoed dood. En nooit heeft Michal, de dochter van koning Saul kinderen gekregen.